

Arrest

nr. X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 november 2011 en op 3 februari 2012.

1.3. Op 17 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 februari 2012 aangetekend verzonden

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaan te zijn van Pashtu origine, geboren in 1374 volgens de Afghaanse kalender (1995) en bijgevolg minderjarig te zijn. U bent geboren in Jalalabad, maar u hebt uw hele leven gewoond in het dorp Sakhra, gelegen in het district Alingar van de provincie Laghman.

U stelt dat uw problemen begonnen zijn na de dood van uw vader in 1389 (2010). Uw vader is gedood door een explosie in een kantoor van de Kabul Bank in de stad Jalalabad. Veertig dagen na de dood van uw vader werd u benaderd door uw twee ooms die lid waren van de Taliban. Ze vroegen u naar een madrassa in Pakistan te gaan, maar aanvankelijk weigerde u. Ze hebben u verschillende keren geslagen en uiteindelijk gaf u toe. Uw twee neven S.(...) en R.(...) namen u mee naar de madrassa van Sheikh Saifuddin in het dorp Khaki van het district Mansehra in Pakistan. U kreeg daar lessen over de Koran en over de positieve aspecten van de Talibanperiode voor Afghanistan en het feit dat er moest gevochten worden tegen de Amerikanen om hen het land uit te drijven. U kon zich in deze ideologie niet vinden en besloot na een maand met twee andere jongens te ontsnappen. U bent ontsnapt toen u op een avond met een paar andere jongens voedsel moest gaan verzamelen in het dorp. Via Mansehra, Peshawar en Tarkham bent u de volgende dag in Kabul aangekomen, alwaar u uw schoonbroer belde. Hij bracht u naar uw zus die in de stad Kabul woont. Ondertussen kreeg u het nieuws dat uw broer verdwenen was. Drie dagen na uw aankomst in Kabul kwamen uw beide ooms naar het huis van uw zus en overtuigden ze u terug te keren naar uw dorp Sakhra. Eenmaal terug in Sakhra begonnen ze u weer te slaan en wouden ze u terug naar Pakistan sturen. Daarop bent u naar het huis van uw tante gegaan. Ze nam u mee naar de dokter en belde naar uw schoonbroer in Kabul die u kwam ophalen. Uw schoonbroer nam u mee naar het huis van een oom in Jalalabad. U vernam dat uw ooms eigenlijk uit waren op uw land. U bent daar vijftien dagen gebleven en daarna verliet u Afghanistan. Op 14 juli 2011 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele taskara en vertaling voor, alsook een schoolcertificaat en vertaling. Verder hebt u een origineel eigendomsdocument en enkele kopieën (en vertaling) van het benzinstation van uw vader bij, alsook een kopie van medische documenten van uw vader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Allereerst legt u dermate vage verklaringen af over uw verblijf in de madrassa in Pakistan, dat ze de geloofwaardigheid van uw beweringen in het gedrang brengen. U verklaart dat u een maand verbleven hebt in de Sheikh Saifuddin madrassa in het dorp Khaki nabij de stad Mansehra in Pakistan. 's Morgens kreeg u les over de Koran van ene M.(...) S.(...). Daarna kregen jullie lessen van 'qari's', studenten die al in een hoger niveau zaten. Om tien uur 's morgens kreeg u les van een 'qari' over Afghanistan. U gevraagd om daarover meer specifiek te zijn, verklaart u dat hij zei dat de Amerikanen slechte mensen zijn en dat jullie moesten vechten tegen hen. U gevraagd naar meer voorbeelden, antwoordt u tot tweemaal toe dat hij 'over zo'n dingen praatte'. Daarna voegt u eraan toe dat hij altijd focuste op de positieve aspecten van de Talibanperiode (CGVS 21/11/2011, p. 13). Deze uitleg is zeer beperkt en gezien u verklaart elke dag twee à drie uur les gekregen te hebben van hem (CGVS 21/11/2011, p. 13) kan het dan ook niet overtuigen en kan er van u verwacht worden meer gedetailleerd over deze lessen te spreken en niet slechts gemeenplaatsen te citeren. Wanneer u later in het interview nogmaals gevraagd wordt waarover die lessen gingen, zegt u plots dat die 'qari' jullie aanmoedigde om zelfmoordaanslagen te plegen. Hij vermeldde het feit dat er 'vesten met knoppen' bestonden die jullie dan moesten aandoen om de Amerikanen te benaderen en op die manier zouden jullie naar het paradijs gaan' (CGVS 21/11/2011, p. 15). Het is toch wel merkwaardig dat u dit pas vertelt nadat u al ettelijke malen gevraagd werd waarover die lessen gingen. Wanneer u dan bovendien verklaart dat er sommige jongens uit de madrassa verdwenen om zelfmoordaanslagen te gaan plegen (CGVS 21/11/2011, p. 15), mag men er toch van uitgaan dat u deze informatie quasi onmiddellijk en spontaan zou vertellen zonder dat er eerst verschillende keren naar gevraagd moet worden. Temeer omdat het feit dat u gedwongen werd naar deze madrassa te gaan de reden is waarom u uiteindelijk uw land verlaten hebt. Verder is het toch wel enigszins opmerkelijk dat u, na een maand, niet de naam kent van de 'qari' die de specifieke verantwoordelijkheid had voor het groepje van vier waartoe u behoorde, noch wist van waar in Afghanistan hij afkomstig was (CGVS 21/11/2011, p. 12).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende de andere jongens in de madrassa niet coherent zijn. Zo stelt u aanvankelijk tijdens het gehoor, wanneer u hiernaar wordt gevraagd, expliciet dat de meeste van de andere studenten daar uit vrije wil waren. U wist dit omdat jullie daarover praatten met elkaar; jullie vroegen elkaar of jullie gedwongen waren of niet. U stelt ook dat de jongens die daar uit vrije wil waren, negatief reageerden op die vraag (CGVS 21/11/2011, p. 12).

In dit opzicht wekt het dan ook enige verbazing dat u later in het interview aangeeft dat de meeste jongens in de madrassa niet blij waren en dat sommigen onder hen verdwenen (CGVS 21/11/2011, p. 21). In dit kader dient nog een bemerking te worden gemaakt. Wanneer u weet dat de andere jongens negatief reageerden op negatieve uitlatingen over de madrassa, is het bevreemdend dat u in uw vrije tijd bleef praten met andere jongens over het feit dat jullie er niet gelukkig waren (CGVS 21/11/2011, p. 20). Ondanks het feit dat jullie daarover niet openlijk praatten, maar in het geniep (CGVS 21/11/2011, p. 20), kon u toch niet uitsluiten dat dit naar buiten zou komen en dat u daardoor gevisieerd ging worden. Temeer omdat u stelt twee keer mishandeld te zijn geweest door een 'qari' omdat u niet aandachtig was in de les en niet akkoord ging met wat hij zei (CGVS 21/11/2011, p. 14).

Met betrekking tot uw ontsnapping uit de madrassa kunnen er nog een aantal andere kanttekeningen gemaakt worden. U stelt dat u samen met twee oudere jongens, R.(...) en H.(...), weggelopen bent uit de madrassa (CGVS 21/11/2011, p. 15-16). Op een avond gingen jullie met ongeveer acht jongens voedsel verzamelen in een dorp in de omgeving van de madrassa. Jullie liepen in verschillende straten maar u was samen met R.(...) en H.(...) in dezelfde straat. Jullie zijn die avond niet meer teruggegaan naar de madrassa, maar jullie hebben drie à vier uur gewandeld om dan uiteindelijk langs de kant van de weg te gaan slapen. De volgende ochtend namen jullie een auto en ongeveer vijf minuten later kwamen jullie aan in de stad Mansehra (CGVS 21/11/2011, p. 17). Vooreerst dient aangestipt dat het toch wel opvallend is dat net u erop uitgestuurd werd om voedsel te gaan verzamelen daar de leidinggevendenden van de madrassa zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van het feit dat u daar niet uit vrije wil was en ze toch niet konden uitsluiten dat u deze kans zou aangrijpen om te vluchten. Uw verklaring dat u na een aantal keren te zijn mishandeld de doelstellingen van de madrassa 'pro forma' zou hebben aanvaard biedt hiervoor geen afdoende verschooning. U gaf immers aan, en zoals reeds werd opgemerkt, pas na te zijn mishandeld akkoord te zijn gegaan waardoor er toch van kan worden uitgegaan dat men u in de gaten zou houden (CGVS 21/11/2011, p. 14). Verder is het bevreemdend dat de andere jongens die met jullie in hetzelfde dorp voedsel verzamelden, blijkbaar niet opgemerkt hebben dat jullie verdwenen waren (CGVS 21/11/2011, p. 16). Gezien het een halfuur wandelen was naar de madrassa (CGVS 21/11/2011, p. 17) is het toch merkwaardig dat ze niet op jullie gewacht hebben alvorens terug te keren. Verder verklaart u dat u drie à vier uur gewandeld hebt alvorens langs de kant van de weg te gaan slapen. U kon niet slapen omdat het te koud was, dus jullie gingen heel dicht bij elkaar liggen. Het is echter weinig aannemelijk dat jullie gewoon langs de kant van de weg (CGVS 21/11/2011, p. 17) gingen slapen terwijl de kans toch bestond dat de mensen van de madrassa naar jullie op zoek zouden gaan. Bovendien geeft u aan dat u zich maar op vijf minuten met de auto van de stad Mansehra bevond (CGVS 21/11/2011, p. 17). Eerder gaf u al aan dat Mansehra een grote stad was (CGVS 21/11/2011, p. 9) die maar twintig minuten met de auto van de madrassa lag (CGVS 21/11/2011, p. 10). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat u zomaar aan de kant van de weg ging slapen; u kon immers, en zoals reeds werd opgemerkt niet uitsluiten dat de mensen van de madrassa jullie kwamen zoeken en daar zouden aantreffen.

Nadat u na uw ontsnapping aangekomen was in Kabul, verbleef u enkele dagen in het huis van uw zus. Uw tante aan moederszijde is toen naar Alingar gegaan om uw ooms te informeren waar u was. U verklaart dat zij niet op de hoogte was van de problemen met uw ooms. Daarop zijn uw beide ooms naar Kabul gekomen en overtuigden ze u op een vriendelijke manier om terug mee te gaan naar uw geboortestreek. Uw zus ging daarmee akkoord en zo keerde u terug naar uw dorp. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat uw zus die net als uw tante in Kabul woont, uw tante niet op de hoogte gebracht heeft over hetgeen u ervaren had. Uit uw verklaringen blijkt dat niemand in uw familie, behalve de twee ooms, lid was van de Taliban (CGVS 21/11/2011, p. 4). Dat jullie deze tante niet zouden hebben geïnformeerd louter en alleen omdat jullie niet wilden dat ze zich kwaad zou maken kan dan ook totaal niet overtuigen (CGVS 21/11/2011, p. 18). Door deze tante op de hoogte te brengen konden jullie je er toch van vergewissen dat uw tante uw ooms niet op de hoogte zou brengen van uw verblijf aldaar. Bovendien verklaart u dat uw tante en zus u vertelden dat uw broer sinds uw vertrek uit de madrassa in Pakistan verdwenen is en dat ze tot op vandaag geen nieuws hebben van hem (CGVS 21/11/2011, pp. 5 & 20). Als uw tante op de hoogte was van de verdwijning van uw broer, dan is er toch geen reden waarom uw zus uw tante niet zou ingelicht hebben over het feit dat uw ooms u naar Pakistan gestuurd hadden.

In het licht van de verdwijning van uw broer en het feit dat uw zus wist dat u ontsnapt was uit de madrassa en daar dus niet uit vrije wil naartoe gegaan was, is het ook niet aannemelijk dat ze u terugstuurt met uw ooms naar uw geboortedorp. Ondanks het feit dat u verklaart dat uw ooms heel vriendelijk waren toen ze u kwamen halen, (CGVS 21/11/2011, p. 18) kon uw zus toch niet uitsluiten dat u opnieuw tegen uw wil naar Pakistan zou gestuurd worden, te meer u dan ook nog eens aangeeft dat uw zus verschillende keren aan uw ooms te kennen had gegeven, op het moment dat u reeds bij haar verbleef, niet te weten waar u was toen ze telefonisch naar u informeerden (CGVS 21/11/2011, p. 18). U geeft ook aan dat uw oom in Jalalabad veronderstelde dat uw twee ooms u naar

de madrassa wouden sturen omdat ze aasden op de gronden van uw overleden vader. Hij stelde voor dat u de gronden zou registreren op naam van uw schoonbroer E.(...) (CGVS 21/11/2011, p. 19). Gezien er van uit kan worden gegaan dat hier in de familie al eens over zou zijn gesproken is dit een reden temeer om ervan uit te gaan dat uw zus u niet met uw ooms zou terugsturen naar uw geboortedorp.

Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 15 juli 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren in het AZ St. Jan Brugge en hieruit bleek dat u op 15 juli 2011 ouder dan 18 jaar werd bevonden (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/16751 toegevoegd aan uw administratief dossier). De taskara (Afghaanse identiteitskaart) die u voorlegt en waarop geschreven staat dat u geregistreerd bent als twaalfjarige in 2007-2008 kan deze vaststelling niet ombuigen. Dit zou immers willen zeggen dat u in 2011 vijftien à zestien jaar oud was en dit verschil is te groot om in overweging genomen te worden. In het licht hiervan kan ook het door u neergelegde schoolcertificaat waarin staat dat u in 1374 (1995) geboren bent bezwaarlijk overtuigen. Bovendien dient hier gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker vanwege de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u verder nog een origineel exemplaar en enkele kopieën van eigendomsdocumenten van het benzinestation van uw vader en kopies van medische attesten van uw vader neer. Deze stukken hebben echter betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U beweerde immers familie te hebben in Kabul stad, meerbepaald uw zus en schoonbroer en een tante, met wie u nog af en toe contact had (CGVS 21/11/2011, p. 3; 03/02/2012, p. 2). U gepeild waarom u niet bij uw zus zou kunnen wonen, stelt dat u daar wel wou blijven, maar dat dit omwille van uw problemen niet kan (CGVS 03/02/2012, p.4). Gezien er geen geloof aan de door u gehechte problemen kan worden gehecht is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het

centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat er bij het nemen van de bestreden beslissing te weinig rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn persoonlijk profiel, zijnde een jonge Afghaan uit het district Alingar die door zijn ooms, die tot de Taliban behoren, naar Pakistan werd gebracht teneinde als zelfmoordenaar gerekruteerd te worden. Hij is de mening toegedaan dat de in de bestreden beslissing opgeworpen stellingen ten minste naar voren hadden moeten worden gebracht bij het tweede interview van 3 februari 2012. Hij stelt dat hij in zijn verschillende interviews alle elementen heeft opgesomd die de directe aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en dat de beoordeling van de gegrondheid van zijn vrees neerkomt op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico op vervolging. Hij vervolgt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft vanaf het eerste interview te hebben vermeld, hij meent dat zijn verklaringen coherent, geloofwaardig en niet in strijd met algemeen gekende feiten zijn en hij besluit dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dienen te besluiten tot de erkenning van zijn vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat de veiligheidssituatie in zijn hoofde moet beoordeeld worden vanuit Kabul omdat hij er familie heeft en niet vanuit het dorp Shakra, district Alingar, provincie Laghman, zijn woonplaats gedurende gans zijn leven. Verzoeker deelt deze mening niet. Vooreerst is hij de mening toegedaan dat er op zijn minst een update zou moeten zijn van de neergelegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul, welke dateert van meer dan zeven maanden geleden. Hij wijst er te dezen op dat artikel 8 lid 2 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG, dat de vereisten voor de behandeling van asielverzoeken betreft, bepaalt dat de lidstaten erop toezien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek en dat zij ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld vanuit verschillende bronnen. Volgens verzoeker is een specifiek onderzoek naar de mogelijkheden voor een binnenlands vluchtalternatief niet ten volle gebeurd. Hij benadrukt dat hij gans zijn leven in het dorp Shakra, district Alingar, provincie Laghman heeft gewoond en hij slechts één maal bij zijn tantes langs moederszijde in Kabul is geweest. Hij ziet bovendien niet in hoe de stad Kabul een vestigingsalternatief binnen Afghanistan kan zijn, gelet op het feit dat zijn ooms hem, na zijn ontsnapping uit de madrassa, uit Kabul hebben meegenomen naar zijn dorp Shakra, waar dezelfde taferelen zich opnieuw voordeden. Hij heeft met andere woorden dus al eens bij zijn zus in Kabul geleefd. Volgens verzoeker gaat het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen ook voorbij aan het feit dat zijn jongste broer Z. vermist is sinds de dood van zijn vader. Daar zijn moeder gestorven is en zijn broer verdwenen is, moet het volgens verzoeker niet merkwaardig worden geacht dat hij veronderstelt dat zijn ooms op de gronden van zijn vader aasden. Verzoeker meent dan ook dat het onderzoek naar de nood aan bescherming dient te worden verricht ten opzichte van zijn plaats van herkomst, zijnde de provincie Laghman, temeer hij bij zijn asielaanvraag een taskara en een schoolcertificaat heeft kunnen voorleggen. Deze documenten kunnen worden aanvaard als begin van bewijs van zijn identiteit, nationaliteit of afkomst uit het dorp Shakra, temeer hij tijdens zijn interview gedurende ruim een half uur op alle (geografische) vragen omtrent zijn woonplaats, school en dergelijke meer een feilloos antwoord heeft gegeven en ook tijdens zijn tweede interview omtrent deze documenten de nodige uitleg werd gevraagd én verkregen, aldus verzoeker. Hij laakt dat er in het administratief dossier echter geen landeninformatie voorhanden is die de Raad toelaat te beoordelen of hij omwille van zijn herkomst uit het district Alingar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts wijst verzoeker erop dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich losstaat van de beoordeling van het reëel risico zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet daar niet moet worden aangetoond dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt maar wel dat de situatie op hem betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat hij elders zijn toevlucht zoekt. Hij vervolgt dat de provincie Laghman nog steeds op de lijst van onveilige gebieden staat en hij meent dat internationale bescherming dan ook niet zou mogen onthouden worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief. Hij zou dan terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen, aldus verzoeker. Hij meent dan ook dat hem op basis van zijn identiteit en nationaliteit, welke overigens niet worden betwist, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst, het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het internetartikel "*Afghans Recall Sons From Suicide Schools*" van Institute For War & Peace Reporting van 27 juli 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij dermate vage verklaringen aflegt over zijn verblijf in de madrassa in Pakistan dat ze de geloofwaardigheid van zijn beweringen in het gedrang brengen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) zijn verklaringen betreffende de andere jongens in de madrassa niet coherent zijn, zoals wordt toegelicht, (iii) een aantal kanttekeningen kunnen worden gemaakt met betrekking tot zijn ontsnapping uit de madrassa, (iv) het niet aannemelijk is dat zijn zus, die net als zijn tante in Kabul woont, zijn tante niet op de hoogte gebracht heeft van hetgeen hij ervaren had, (v) het, in het licht van de verdwijning van zijn broer en het feit dat zijn zus wist dat hij ontsnapt was uit de madrassa en hij daar dus niet uit vrije wil naartoe was gegaan, ook niet aannemelijk is dat ze hem terugstuurt met zijn ooms naar zijn geboortedorp, (vi) uit het medisch onderzoek uitgevoerd op 15 juli 2011 blijkt dat hij op deze datum ouder dan 18 jaar werd bevonden, de taskara die hij voorlegt en waarop geschreven staat dat hij geregistreerd is als twaalfjarige in 2007-2008 deze vaststelling niet kan ombuigen aangezien dit zou willen zeggen dat hij in 2011 vijftien à zestien jaar oud was en dit verschil te groot is om in overweging te worden genomen, in het licht hiervan ook het door hem neergelegde schoolcertificaat waarin staat dat hij in 1374 (1995) geboren is bezwaarlijk kan overtuigen en Afghaanse documenten blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker vanwege de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten, (vii) de eigendomsdocumenten van het benzinestation van zijn vader en de kopies van medische attesten van zijn vader betrekking hebben op gegevens die niet ter discussie staan en (viii) gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld, waar verzoeker blijkens zijn verklaringen familie heeft met wie hij nog af en toe contact had en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en

juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4.1. Waar hem wordt verweten vage verklaringen te hebben afgelegd omtrent zijn verblijf in de madrassa in Pakistan en van hem wordt verwacht dat hij meer in detail zou kunnen treden over de lessen van de 'qari's', voert verzoeker aan dat zijn antwoorden beperkt moesten zijn, dat het voor hem de eerste keer was dat hij met een dergelijke ondervraging geconfronteerd werd en dat hij omwille van stress niet direct op alles uitvoerig een antwoord heeft gegeven. Na de pauze ging het volgens verzoeker al veel vlotter en gaf hij meer uitleg over de koranlessen en over de lessen van de qari, door onder meer de zelfmoordaanslagen aan te halen. Hij wijst erop dat hij reeds tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over deze specifieke lessen waar men over de Amerikanen, de autoriteiten en de Jihad sprak. Verzoeker meent dan ook dat het 'plotse' karakter dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de bijkomende uitleg over de zelfmoordaanslagen wil toekennen, niet kan weerhouden worden. Dat hij de naam en afkomst niet kende van de 'qari' die de specifieke verantwoordelijkheid had voor het groepje waartoe hij behoorde, verklaart verzoeker door het feit dat deze 'qari' zijn vriend niet was, hij door deze persoon werd geslagen en hij dan ook schrik had om iets aan hem te vragen. Bovendien ging het niet om een gewone school en is het respect ten aanzien van leraren in Afghanistan groter dan bij ons, zodat men – in tegenstelling tot in de Westerse landen – aan een leraar niet vraagt van waar hij afkomstig is en dergelijke meer, aldus nog verzoeker.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekers verklaringen over de lessen die hij kreeg in de madrassa allesbehalve eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet: *"Toen mijn vader gestorven was zeiden mijn ooms dat ik naar de madrasa in Pakistan moest gaan. Daar heb ik ca. 1 maand gezeten. Men gaf daar helemaal geen Koranlessen, maar ze spraken de hele tijd over de Amerikanen, de autoriteiten en over de Jihad."* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). In strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de dag startte met Koranlessen (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, vragen 211 en 241-247).

Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoeker meerdere vragen werden gesteld over de inhoud van de lessen die werden gegeven door de 'mawlani Sahib' (hoofdleraar), de 'qari's' (junior-leraars), en "de man die om 10u les gaf" doch hij hierover erg vaag bleef, ook na de pauze: 208. *Wat voor soort madrassa – welke 'school of thought'? het was Sheikh Sayfuddin madrassa genoemd.* 209. *Maar wat soort gedachtegoed werd er onderwezen? Dat weet ik niet exact, maar het was een madrassa gesteund en geholpen door de Taliban.* 210. *Welke lessen kreeg je? Normale lessen. De persoon loofde de Taliban, met de Taliban was er vrede en veiligheid. Maar nu Karzai kan geen vrede en veiligheid verzekeren.* 211. *Uw eerste les 's morgens, waarover ging het? 's Morgens startten we met de Koran te lezen, dat M.(...) S.(...) was een goeie man. De man die om 10u les gaf, praatte over andere.* 212. *Wie was die man? Het was een grote man met lang haar.* 213. *Wat was zijn naam? Dat weet ik niet.* 214. *Hoe noemden jullie hem? We noemden hem oom.* 215. *Wat leerde hij jullie? Over Afghanistan.* 216. *Kunt u meer specifiek zijn? Hij zei dat de Amerikanen slechte mensen zijn en dat we moesten vechten tegen hen. We moesten hen verdrijven uit het land?* 217. *Wat nog meer? Zo'n dingen.* 218. *De eerste les bijvoorbeeld, wat zei hij allemaal? Hij zei ons dat we moslims waren en dat het onze plicht was om de islam te verdedigen.* 219. *Wat nog? Zulke dingen zei hij. Over zo'n dingen praatte.* 220. *Kun je nog een voorbeeld geven? Alles over Afghanistan, hij focuste altijd op de privileges en positieve aspecten van de Taliban periode.* 221. *Wat zei hij allemaal over de Talibanperiode? Bijvoorbeeld, de Taliban zorgden voor de veiligheid, ze brachten veiligheid.* 222. *Hoeveel dagen per week kreeg je les van hem? Elke dag* 223. *En hoeveel uur per dag? Soms twee uur, soms drie.* 224. *Kunt u nog een voorbeeld geven van zijn lessen want het is zeer algemeen wat je nu vertelt? Het waren ook algemene dingen. (...)* 241. *Kun je mij meer vertellen over de lessen die je kreeg in de madrassa? Er waren koranlessen en deze lessen. (...)* 248. *Welk lesmateriaal gebruikte de leraar die les gaf over Amerika? Er waren*

geen boeken, hij gaf gewoon les. 249. Kun je mij meer uitleg geven over die lessen – ik weet nu al dat het ging over de periode van de Taliban die goed was voor Afghanistan en over Amerika – maar dit is erg algemeen, kun je specifieker zijn? Hij zei ons dat hij ons zou aanmoedigen om zelfmoordaanslagen te doen. Dan zullen we naar het paradijs gaan. 250. Wat vertelde hij dan over zelfmoordaanslagen? Hij zei dat er vesten waren met knoppen. We moesten die vesten aandoen en de Amerikanen benaderen en dan zouden we naar het paradijs gaan. 251. Heeft hij zo'n jas getoond? Nee, hij vermeldde het gewoon, maar sommige jongens verdwenen van de madrassa. Hun vaders kwamen later en ze waren boos op de mawlawi. We wisten zo dat zij zulke aanslagen gedaan hebben. 252. Waarover gaf hij nog les? Die dingen, niets anders. 253. U was daar een maand lang en kreeg enkele uren per dag les, kunt u mij meer vertellen over die lessen? Hij vertelde ons elke dag hetzelfde. (...) 255. Waren die lessen enkel ideologisch of kreeg je ook een militaire opleiding? Er waren geen militaire lessen. Hij praatte alleen.” (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, p. 13-15). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan van verzoeker – die beweert een maand lang elke dag twee à drie uur les te hebben gekregen over Afghanistan en de Amerikanen – redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer gedetailleerd kan spreken over deze lessen en dat hij zich niet zou beperken tot algemeenheden. Ook over de inhoud van de Koranlessen blijft verzoeker dermate vaag dat hij niet aannemelijk maakt een maand Koranlessen te hebben gehad in een Pakistaanse madrassa: “Wat leerde je? Ik leerde er delen van de koran lezen. Niet de hele koran. Een aya van de koran uit het hoofd leren: de Ayatul Kursi. Wat betekend Ayatul Kursi? Het is een soera uit de koran. Waarover gaat het? (...) Maar waarover gaat het? Ik weet het niet. Maar de mawlani zei ons dat we het moesten lezen in zulke situaties. Wat leerde je nog? Ook een ander deel van de koran, Yasin Sharif. (...)” (gehoor, 14-15). De door verzoeker in voorliggend verzoekschrift aangehaalde stress en de uitleg dat hij om die reden niet onmiddellijk op alle vragen een uitvoerig antwoord heeft gegeven, kan geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde blijvende vaagheden in zijn verklaringen. De Raad wijst erop dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van verzoeker verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee ook rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker zou verhinderd hebben om de waarheid te vertellen en volledige verklaringen af te leggen. Waar verzoeker het later in het gehoor heeft over het feit dat de jongens in de madrassa zouden worden aangezet tot het plegen van zelfmoordaanslagen, passage waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in het verzoekschrift, kan hij evenmin overtuigen vermits redelijkerwijs aangenomen kan worden dat het aanmoedigen tot zelfmoordaanslagen gepaard gaat met doorgedreven propaganda tegen de Amerikanen, de Christenen en de Joden en het ophemelen van het martelaarschap voor God en de Islam -zoals overigens ook blijkt uit het krantenartikel dat bij het verzoekschrift is gevoegd-, en verzoeker van dergelijke “lessen” geen gewag maakt maar vaag en algemeen blijft. Daarenboven acht de Raad het geenszins plausibel en volstrekt ongeloofwaardig dat de jongens in de madrassa zouden worden aangespoord tot het plegen van zelfmoordaanslagen en sommige jongens volgens verzoeker ook effectief dergelijke aanslagen zouden hebben uitgevoerd, zonder dat zij ook effectief werden voorbereid en geïndoctrineerd om een dergelijke opdracht tot een goed einde te brengen. De door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij door de leraar slechts zou gesproken zijn over zelfmoordaanslagen en ‘vesten met knoppen’ doch waar op geen enkel ogenblik een dergelijke vest zou zijn getoond, noch zou zijn aangeleerd op welke manier de vest en de ‘knoppen’ moesten worden gehanteerd, is naar het oordeel van de Raad dan ook van elke geloofwaardigheid ontdaan.

Tot slot doet ook de vaststelling dat verzoeker, na een maand dagelijks twee tot drie uur les van hem te hebben gekregen, de naam niet kent van de ‘qari’ die de specifieke verantwoordelijkheid had voor het groepje van vier waartoe hij behoorde en hij evenmin kan duiden van waar in Afghanistan hij afkomstig is, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf in de madrassa. De uitleg dienaangaande in het verzoekschrift bevestigt slechts verzoekers onwetendheid met betrekking tot deze persoon doch vormt geen valabele verklaring die deze onwetendheid kan vergoelijken. Immers, dat deze ‘qari’ verzoekers vriend niet was, verzoeker door deze persoon werd geslagen en hij dan ook schrik had om iets aan hem te vragen en dat het respect ten aanzien van leraren in Afghanistan groter zou zij dan bij ons, zodat men – in tegenstelling tot in de Westerse landen – aan een leraar niet vraagt van waar hij afkomstig is, belet niet dat verzoeker in zijn gesprekken met zijn medestudenten informatie over de ‘qari’ kon bekomen. Dat verzoeker wél kan verduidelijken dat de man al kinderen had doch hij verder niet de minste informatie over hem kan verstrekken, zelfs niet zijn naam (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, vragen 194-195 en 212-214), sterkt de Raad andermaal in zijn oordeel dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen als manifest verzonnen overkomt.

2.5. Ook de wijze waarop verzoeker beweert te zijn ontsnapt, is naar het oordeel van de Raad van elke realiteitszin ontdaan. Vooreerst kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers bewering dat hijzelf, samen met zeven andere jongens, er door de verantwoordelijken van de madrassa werd op uitgestuurd om voedsel te verzamelen in de dorpen (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, vragen 266-274), temeer hij daarvoor stelde "we verlieten de madrassa meestal niet" (vraag, 181). Daargelaten het feit dat de Raad het op zich al weinig geloofwaardig acht dat mensen bij wie 's nachts/in de late namiddag wordt aangeklopt door een groep jonge mannen die zeggen dat ze van de madrassa zijn en voedsel willen, geen argwaan zouden tonen en zonder meer het gevraagde voedsel dan wel geld zouden geven (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, vragen 268-269), acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat net verzoeker erop uitgestuurd werd om voedsel te gaan verzamelen daar de leidinggevenden van de madrassa zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van het feit dat hij daar niet uit vrije wil was en ze niet konden uitsluiten dat hij deze kans zou aangrijpen om te vluchten. Dit klemmt des te meer daar verzoeker blijkens zijn verklaringen twee keer mishandeld zou zijn geweest door de leerkracht die over de Amerikanen sprak omdat hij niet aandachtig genoeg was en niet akkoord ging met wat hij zei (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, vragen 233-238) zodat, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat hij door de leraren in de gaten werd gehouden. Zo verzoeker er in voorliggend verzoekschrift op wijst dat hij door de leidinggevenden van de madrassa niet alleen werd uitgestuurd om voedsel te gaan verzamelen maar dat er nog zeven andere jongens meegingen, dat hij bovendien niet zelf de plannen voor de ontsnapping heeft opgemaakt maar wel de oudere jongen die na hem was toegekomen en dat hij wel degelijk de leidinggevenden van de madrassa heeft kunnen misleiden nadat hij 'pro forma' aanvaardde wat de leerkracht tijdens de lessen zei, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer is om de pertinente motivering dienaangaande van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt verzoeker immers toe om aan de hand van concrete elementen en argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen, op welk vlak hij echter in gebreke blijft. Gelet op het risico dat verzoeker en de twee andere jongens namen met hun ontsnapping, kan voorts niet in redelijkheid worden aangenomen dat zij vervolgens dermate nonchalant zouden zijn geweest dat zij gewoon de nacht zouden hebben doorgebracht langs de kant van de weg (gehoor CGVS dd. 21/11/2011, vragen 278-282), terwijl de kans bestond dat de mensen van de madrassa naar hen op zoek zouden gaan. Met zijn verweer in voorliggend verzoekschrift dat hij over een lange afstand wandelde en hij er zeker van was dat niemand hen kon zien, dat het daarenboven nacht en dus donker was, dat tevens niet uit het oog mag worden verloren dat ze in een gebergte vertoefden, waar het zicht niet hetzelfde is als bij een open veld, dat zij bovendien niet de kortste weg – de autosnelweg – hebben genomen maar wel zijwegen en dat de kans niet gering is dat zij hierin in het donker enkele keren verdwaald zijn, beperkt verzoeker zich in wezen opnieuw tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze stelt als volgt: *"Bovendien geeft u aan dat u zich maar op vijf minuten met de auto van de stad Mansehra bevond (CGVS 21/11/2011, p. 17). Eerder gaf u al aan dat Mansehra een grote stad was (CGVS 21/11/2011, p. 9) die maar twintig minuten met de auto van de madrassa lag (CGVS 21/11/2011, p. 10). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat u zomaar aan de kant van de weg ging slapen; u kon immers, en zoals reeds werd opgemerkt niet uitsluiten dat de mensen van de madrassa jullie kwamen zoeken en daar zouden aantreffen."*, overwegingen welke aldus door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Het door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde internetartikel *"Afghans Recall Sons From Suicide Schools"*, waaruit blijkt dat veel Afghaanse families hun kinderen weghalen uit Pakistaanse madrassas uit angst dat zij zouden worden gerekruteerd als zelfmoordterrorist, heeft geen betrekking op verzoeker en vermag niet de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Dat dergelijke praktijken inderdaad voorkomen in de Pakistaanse madrassas betekent immers niet dat verzoekers relaas waarheidsgetrouw is. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Verzoeker is het niet eens met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het risico ten opzichte van Kabul moet worden onderzocht omdat hij er

blijkens zijn verklaringen familie heeft met wie hij nog af en toe contact had, met name zijn zus, schoonbroer en een tante.

2.7.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.7.3. De Raad wijst er verder op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker betwist niet dat zijn zus, schoonbroer en een tante langs moederszijde in Kabul wonen en hij er aldus beschikt over een sociaal netwerk. Derhalve dient in casu te worden onderzocht of verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

2.7.4. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

2.7.5. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.7.6. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.7.7. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad is van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde *“Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”*, (update van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR *‘Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan’* van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve

informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat in voorliggend verzoekschrift de informatie van de SRB niet wordt ontkracht met de loutere stelling dat er een update zou moeten zijn van de informatie gevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul – temeer verzoeker zelf geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt foutief of niet langer actueel zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken – kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door genoemd artikel 48/4, §2, c). Vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven, kan dan ook niet worden ingezien waarom hij niet bij zijn familie in Kabul kan verblijven.

2.7.8. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem opgediste vluchtmotieven, toont verzoeker evenmin aan dat dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in positie zin kunnen ombuigen. Aan de taskara waarop geschreven staat dat verzoeker geregistreerd is als twaalfjarige in 2007-2008 en het schoolcertificaat waarin staat dat hij in 1374 (1995) geboren is, kan gelet op de resultaten van het medisch onderzoek

uitgevoerd op 15 juli 2011 en waaruit blijkt dat hij op deze datum ouder dan 18 jaar werd bevonden, geen bewijswaarde worden verleend. De eigendomsdocumenten van het benzinestation van verzoekers vader en de fotokopies van medische attesten van zijn vader zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS